

Ang Basahon ni Daniel - Numero Siete

Pito ka mga Hari

Jeff Pippenger

2023-12-02

Ang pito ka dalugdog nagrepresentar sa kasaysayan gikan sa 1798 hangtod sa Oktubre 22, 1844. Kana nga kasaysayan gitipo pinaagi sa kataposang pito ka mga hari sa gingharian sa Juda, gikan kang Manases niadtong 677 BC hangtod kang Sedequias niadtong 586 BC.

Sa mga sagradong linya sa reporma, usa ka kinaiya sa pagpalig-on sa unang manulonda mao ang usa ka simbolo nga nag-ila sa usa ka butang nga tibuok kalibotan. Niadtong Agosto 11, 1840, ang mensahe sa unang manulonda gipalig-on, ug ang mensahe dayon gidala ngadto sa matag estasyon sa misyon sa kalibotan.

“Ang kalihokan sa pag-abot sa 1840–44 maoy usa ka mahimayaong pagpakita sa gahum sa Dios; ang mensahe sa nahaunang manulonda gidala ngadto sa matag estasyon sa misyon sa kalibotan.” *The Great Controversy*, 611.

Sa maong panahona sa pagtagna, ang manulonda sa Pinadayag 10 mikunsad ug gibutang ang usa ka tiil sa yuta ug ang usa sa dagat. Giila ni Sister White kana ingong simbolo sa pangkalibotang kasangkapan sa mensahe.

“Ang baroganan sa manulonda, nga ang usa ka tiil atua sa dagat ug ang lain atua sa yuta, nagpasabot sa halapad nga gidak-on sa pagpahibalo sa mensahe. Motabok kini sa halapad nga katubigan ug igamantala sa ubang mga nasod, bisan ngadto sa tibuok kalibotan.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, volume 7, 971.

Ang pagmantala ni Ciro sa unang sugo usa ka sugo nga alang sa tibuok kalibotan.

Karon sa unang tuig ni Ciro nga hari sa Persia, aron matuman ang pulong ni Jehova pinaagi sa baba ni Jeremias, gipalihok ni Jehova ang espiritu ni Ciro nga hari sa Persia, busa nagpahibalo siya sa tibook niyang gingharian, ug gisulat usab niya kini, nga nagaingon: Mao kini ang giingon ni Ciro nga hari sa Persia: Si Jehova, ang Dios sa langit, maoy naghatag kanako sa tanang gingharian sa yuta; ug siya nagsugo kanako sa pagtukod alang kaniya ug usa ka balay sa Jerusalem, nga atua sa Juda. Kinsa ba sa taliwala ninyo sa tanan niyang katawohan? Ang iyang Dios magauban unta kaniya, ug paadtoa siya sa Jerusalem, nga atua sa Juda, ug patukora siya sa balay ni Jehova, ang Dios sa Israel, (siya mao ang Dios,) nga atua sa Jerusalem. Ug bisan kinsa nga mahibilin sa bisan unsang dapit diin siya nagpuyo ingon nga langyaw, tabangan siya sa mga tawo sa iyang dapit pinaagi sa salapi, ug pinaagi sa bulawan, ug pinaagi sa mga butang, ug pinaagi sa mga mananap, labut pa sa halad nga kinabubut-on alang sa balay sa Dios nga atua sa Jerusalem. Unya mitindog ang mga pangulo sa mga banay sa Juda ug Benjamin, ug ang mga sacerdote, ug ang mga Levita, uban sa tanan nga ang ilang espiritu gipukaw sa Dios, aron motungas sa pagtukod sa balay ni Jehova nga atua sa Jerusalem. Ezra 1:1–4.

Maingon nga ang unang manulonda gidala ngadto sa matag estasyon sa misyon sa tibuok kalibotan niadtong Agosto 11, 1840, si Ciro nagpaila sa iyang kaugalingon ingon nga hari sa “tanang gingharian sa yuta,” sa dihang iyang gimantala ang unang sugo. Ang pagkanaog sa manulonda sa Pinadayag 10, ang manulonda nga giila ni Sister White nga “dili ubos nga personahe kay kang Jesu-Cristo mismo,” nagbaton sa samang mga kinaiyang manalagnaon ingon sa gamhanang manulonda sa Pinadayag 18. Giila ni Sister White nga ang katuyoan sa unang manulonda mao usab ang samang katuyoan sa manulonda sa Pinadayag 18.

“Si Jesus nagsugo ug usa ka gamhanang manulonda aron manaog ug magpasidaan sa mga pumoluyo sa yuta sa pagpangandam alang sa Iyang ikaduhang pagpakita. Samtang ang manulonda mibiya gikan sa atubangan ni Jesus didto sa langit, usa ka hilabihan ka masanagon ug mahimayaong kahayag ang nag-una kaniya. Gisultihan ako nga ang iyang buluhaton mao ang pagpasidlak sa yuta pinaagi sa iyang himaya ug ang pagpasidaan sa tawo mahitungod sa umaabot nga kapungot sa Dios.” Early Writings, 245.

Ang paghatag ug gahum sa unang manulonda usa ka simbolo nga nagpasiugda sa usa ka kalibotanong elemento. Ang unang mensahe sa panahon ni Cristo gihatagan ug gahum diha sa bautismo ni Cristo. Gipaila sa Kasulatan nga ang tibuok Israel miadto sa kamingawan aron sa pagpaminaw sa mensahe ni Juan.

Unya nanggula ngadto kaniya ang Jerusalem, ug ang tibuok Judea, ug ang tibuok dapit nga naglibot sa Jordan; ug sila gibautismohan niya didto sa Jordan, samtang nagsugid sa ilang mga sala. Mateo 3:5, 6.

Ang ministryo ni Cristo gitumong ngadto sa karaang Israel, ug sa maong mahimulongong kahulogan ang tibuok kalibotan gidani ngadto sa Jordan, ang dapit sa bautismo ni Cristo. Apan ang rito sa bautismo, ug ang girepresentar niini sa dihang gibautismohan si Cristo, gitumong ngadto sa tibuok kalibotan.

Ang ngalan nga Jehoiakim nagpasabot og “Ang Dios mobangon”, ug sa bautismo ni Cristo, sa dihang gipagula ni Juan si Cristo gikan sa tubig, ang timaan sa “pagbangon” gikan sa usa ka lubnganang matubigon nahimong usa ka bahin nianang paghatag og gahum. Sa unang upat ka mga bersikulo sa Ezra nga atong nahisgutan na, ang bersikulo singko nag-ila sa tubag niadtong nakadungog sa sugo pinaagi sa mga pulong, “Unya nanindog ang mga pangulo sa mga balay sa mga amahan sa Juda ug Benjamin, ug ang mga sacerdote, ug ang mga Levita, uban niadtong tanan kansang espiritu gipukaw sa Dios, aron motungas sa pagtukod sa balay ni Jehova nga anaa sa Jerusalem.” Sa dihang ang unang mensahe ginahatagan og gahum, adunay pagbangon, sumala sa gisimbolohan sa ngalan nga Jehoiakim.

Niadtong Septyembre 11, 2001, ang unang mensahe sa gamhanang kalihokan sa ikatulong manulonda gihatagan ug gahum, sumala sa gihulagway sa paghatag ug gahum sa unang mensahe sa gamhanang kalihokan sa unang manulonda. Si Sister White nagkomento bahin sa pagkalaglag sa Twin Towers niadtong maong petsa.

“Karon miabot ba ang pulong nga akong gipahayag nga ang New York pagawalison pinaagi sa usa ka dambuhalang balod? Kini wala ko gayud isulti. Ang akong giingon mao kini, sa dihang

akong nakita ang dagkung mga tinukod nga gipatindog didto, andana ibabaw sa andana, ‘Pagkatalagsaon ug makahahadlok nga mga talan-awon ang mahitabo sa dihang ang Ginoo motindog aron sa makalilisang nga pag-uyog sa yuta! Unya matuman ang mga pulong sa Pinadayag 18:1–3.’ Ang tibuok ikapulo ug walo nga kapitulo sa Pinadayag maoy usa ka pasidaan mahitungod sa moabot sa kalibotan. Apan wala akoy piho nga kahayag bahin sa moabot sa New York, gawas lamang nga nahibalo ako nga moabot ang adlaw nga ang dagkung mga tinukod didto pagalaglagon pinaagi sa pagliko ug pagbaliskad sa gahum sa Dios. Gikan sa kahayag nga gihatag kanako, nasayod ako nga anaa ang kalaglagan sa kalibotan. Usa ka pulong gikan sa Ginoo, usa ka paghikap sa Iyang gamhanang gahum, ug kining dagkung mga estruktura mangapukan. Mangahitabo ang mga talan-awon nga ang ilang kahadlok dili nato mahanduraw.” Review and Herald, Hulyo 5, 1906.

Sa paghatag ug gahum sa nahaunang mensahe sa kasaysayan sa usa ka gatus kap-atan ug upat ka libo, ang Ginoo “mitindog” aron “uyogon sa makahahadlok ang yuta.” Ang ngalan ni Jehoiakim nagsimbolo sa paghatag ug gahum sa nahaunang mensahe. Niadtong Agosto 11, 1840, ang Ginoo mitindog gikan sa iyang trono ug mikunsad ngadto sa yuta ug mitindog ibabaw sa yuta ug sa dagat. Sa nahaunang sugo ni Ciro, ang mga matinumang mitindog. Si Jehoiakim maoy simbolo dili lamang sa pag-abot sa unang manulonda, kondili nagrepresentar usab siya sa paghatag ug gahum sa unang manulonda.

Si Jehoiakim nagrepresentar sa nahauna sa kataposang tulo ka mga hari, apan siya usab nagrepresentar sa ikalima sa pito ka mga hari nga nagdala ngadto sa pagkalaglag sa Jerusalem. Ang mga ngalan niadtong pito ka mga hari mapuslanon kaayo sa paghatag og kahayag. Kadtong pito ka mga hari mao sila si Manasseh, Amon, Josiah, Jehoahaz, Jehoiakim, Jehoiachin ug Zedekiah.

Sa kasaysayan sa mga Millerite, si Manases nagrepresentar sa panahon sa katapusan, sa 1798. Ang kahulogan sa ngalan nga Manases mao ang “hinungdan sa pagkalimot,” ug sa 1798 ang bigaon nga babaye sa Tiro hingkalimtan sulod sa kapitoan ka tuig. Si Manases usa sa labing daotang mga hari, ug nagbaton ug mga profetikong kinaiya nga angay pagatagdon.

Ang katapusang pito ka mga hari sa Juda nagrepresentar sa kasaysayan sa pito ka mga dalugdog sukad sa 1798 hangtod sa Oktubre 22, 1844. Si Manases mao ang nahaunang hari sa pito, ug ingon nga nahaunang hari sa pito, siya nagpasimbolo kang Sedequias, ang katapusang hari sa pito ka mga hari. Kanunay nga giila ni Jesus ang katapusan pinaagi sa sinugdanan. Si Sedequias, ang katapusang hari sa pito, gidala ngadto sa pagkaulipon sa pagkabinihag sa Babilonia. Ang nahaunang hari sa pito ka katapusang mga hari gidala usab ngadto sa pagkabinihag sa Babilonia, nga nagpasimbolo sa pagdala sa katapusang hari ngadto sa pagkabinihag sa Babilonia.

Ug ang Ginoo misulti kang Manases, ug sa iyang katawhan: apan sila wala mamati. Busa gipadad-an sila sa Ginoo sa mga kapitan sa panon sa hari sa Asiria, nga midakop kang Manases taliwala sa mga tunok, ug gigapos siya pinaagi sa mga talikala, ug gidala siya ngadto sa Babilonia. Ug sa dihang didto na siya sa kasakit, nangamuyo siya sa Ginoo nga iyang Dios, ug daku kaayo ang iyang pagpaubos sa iyang kaugalingon sa atubangan sa Dios sa iyang mga amahan, Ug nag-ampo kaniya: ug Siya nagpatalinghug kaniya, ug nadungog ang iyang pagpangamuyo, ug gipabalik siya pag-usab ngadto sa Jerusalem sa sulod sa iyang gingharian.

Unya si Manases nakaila nga ang Ginoo mao gayud ang Dios. 2 Cronicas 33:10–13.

Ang kasinatian ni Manases sa pag-ila nga ang Ginoo mao ang Dios natuman pinaagi sa iyang pagtangtang gikan sa iyang gingharian, ug unya sa iyang pagpasig-uli ngadto sa iyang gingharian. Si Nabucodonosor, sama kang Manases, miila sa Ginoo sa dihang siya gitangtang gikan sa iyang gingharian ug human niana gipahiuli.

Ug sa katapusan sa mga adlaw, ako si Nabucodonosor mipataas sa akong mga mata ngadto sa langit, ug ang akong salabutan mibalik kanako, ug akong gipanalanginan ang Labing Hataas, ug gidayeg ug gipasidunggan ko siya nga buhi sa walay kataposan, kansang gingharian maoy gingharian nga walay kataposan, ug ang iyang paghari gikan sa kaliwatan ngadto sa kaliwatan: Ug ang tanang mga pumoluyo sa yuta giisip nga walay bili; ug siya nagabuhat sumala sa iyang kabubut-on sa panon sa langit, ug sa taliwala sa mga pumoluyo sa yuta: ug walay bisan kinsa nga makapugong sa iyang kamot, o makaingon kaniya, Unsa man ang imong gibuhat? Niadtong maong panahon mibalik kanako ang akong salabutan; ug alang sa himaya sa akong gingharian, ang akong kadunggan ug kahayag mibalik kanako; ug ang akong mga magtatambag ug ang akong mga ginoo nangita kanako; ug ako napalig-on sa akong gingharian, ug ang labing halangdong pagkaharian gidugang kanako. Karon ako si Nabucodonosor nagadayeg ug nagapakataas ug nagapasidungog sa Hari sa langit, kansang tanang mga buhat kamatuoran, ug ang iyang mga dalan paghukom: ug kadtong nagalakaw sa pagkamapahitas-on siya makapahiubos. Daniel 4:34–37.

Ang kasinatian ni Manases natuman ibabaw kang Nabucodonosor. Si Manases nagarepresentar sa “panahon kang katapusan” sa kasaysayan kan katapusan na tulong hadi sa Judea, asin sa pag-abot kang propesiya kan pitumpulong taon na pagkabihag. Si Nabucodonosor nagarepresentar sa “panahon kang katapusan” sa kasaysayan kan tulong dekreto, siring man na an 1798 iyo an “panahon kang katapusan” sa kasaysayan kan pitong mga dagundong. Sa mga bersikulong nasabi na, an pag-intindi ni Nabucodonosor nagbalik sa saiyang sarili sa “katapusan kang mga aldaw.” An “katapusan kang mga aldaw” binanggit man sa Daniel kapitulo dose.

Apan lumakaw ka sa imong dalan hangtod sa katapusan: kay ikaw mopahulay, ug motindog sa imong bahin sa katapusan sa mga adlaw. Daniel 12:13.

Ang “kataposan sa mga adlaw” diha sa Daniel kapitulo dose mao ang “panahon sa katapusan,” kay si Daniel gisultihan sa paglakaw “hangtud sa katapusan.” Niana nga panahon si Daniel “motindog sa iyang bahin.” Ang “motindog sa iyang bahin” nagpasabot sa pagtuman sa iyang katuyoan, nga gibuhat ni Daniel sa dihang ang iyang basahon giablihan sa kataposan sa mga adlaw, nga mao ang “panahon sa katapusan.” Niana nga panahon adunay “pagdugang sa kahibalo” nga pagasaboton sa mga manggialamon. Sa kataposan sa mga adlaw ni Nabucodonosor ang iyang “pagsabot” mibalik kaniya.

“Sa dihang ang Dios mohatag sa usa ka tawo ug pinasahi nga buluhaton nga pagabuhaton, siya kinahanglan nga motindog diha sa iyang bahin ug dapit sama sa gibuhat ni Daniel, andam sa pagtubag sa tawag sa Dios, andam sa pagtuman sa Iyang katuyoan.” Manuscript Releases, volume 6, 108.

Si Manases nagrepresentar sa “panahon sa katapusan” diha sa kasaysayan sa kataposang tulo ka mga hari sa Juda, si Nabucodonosor nagrepresentar sa “panahon sa katapusan” diha sa tulo ka mga sugo. Si Manases gisundan sa iyang anak nga si Amon.

Ang Amon nagkahulogan ug “pagbansay” ug nagrepresentar sa yugto sa panahon sa dihang may “pagdugang sa kahibalo” nga magbansay sa mga “manggialamon” diha sa mensahe nga gibukhad. Si Amon dayon gisundan ni Josiah, ang bugtong hari sa pito nga may medyo maayong, bisan komplikado, nga propetikong kasaysayan.

Ang Josias nagkahulogan ug “ang patukoranan sa Dios,” ug nagrepresentar sa pagpatukod sa mga kamatuoran nga naablihan na sa “panahon sa katapusan.” Ang pagdugang sa kahibalo nga girepresentahan ni Amon gipundok ni William Miller, pinaagi sa paggiya ni Gabriel ug sa ubang balaan nga mga manulonda. Ang buluhaton ni Miller girepresentahan sa ngalan nga Josias, kay iyang gitukod ang mga patukoranan sa kalihokan. Aduna pay daghan nga mas mailhan bahin kang Josias, apan mopadayon kita ngadto sa iyang anak nga si Joahaz.

Si Jehoahaz may kaluhaan ug tulo ka tuig ang panuigon sa dihang nagsugod siya sa paghari; ug naghari siya sulod sa tulo ka bulan sa Jerusalem. Ug ang ngalan sa iyang inahan mao si Hamutal, ang anak nga babaye ni Jeremias nga taga-Libna. Ug iyang gibuhat ang dautan sa panan-aw sa Ginoo, sumala sa tanan nga gibuhat sa iyang mga amahan. Ug gigapos siya ni Faraon-neco sa Ribla, sa yuta sa Hamath, aron dili siya maghari sa Jerusalem; ug gipahamtang sa yuta ang buhis nga usa ka gatus ka talento nga salapi, ug usa ka talento nga bulawan. Ug gihimo ni Faraon-neco si Eliakim, ang anak ni Josias, nga hari puli kang Josias nga iyang amahan, ug giilisan ang iyang ngalan ngadto kang Jehoiakim, ug gidala si Jehoahaz palayo; ug siya miadto sa Egipto, ug didto namatay. 2 Mga Hari 23:31–34.

Ang Jehoahaz nagpasabot ug “si Jehova midakop,” ug siya gidakop ni Faraon-neco. Si Jehoahaz, ang anak ni Josias, gidakop ni Faraon-necoh ug gipulihan sa iyang igsoon nga si Eliakim, nga nagkahulogan ug “ang Dios sa pagpabangon.” Unya giusab ni Faraon-necoh ang ngalan ni Eliakim ngadto kang Jehoiakim, nga nagpasabot ug “ang Dios mobangon.” Ang pag-ilis sa ngalan maoy simbolo sa usa ka pakigsaad nga relasyon, ug sa pagpahigayon sa unang mensahe sa gahum, ang Dios mosulod sa pakigsaad uban sa usa ka katawhan, samtang sa mao rang higayon molabay Siya sa usa ka kanhing katawhan sa pakigsaad.

Niadtong Agosto 11, 1840, ang Imperyong Ottoman nga girepresentahan sa upat ka mga hangin nga gibuhian sulod sa tulo ka gatus ug kasiyaman ug usa ka tuig ug napulog lima ka adlaw, gipugngan, o sumala sa kahulogan sa Jehoahaz, sila “gidakop.” Sa maong higayon, si Eliakim gihimong hari ug ang iyang ngalan giusab ngadto sa Jehoiakim, nga nagkahulogan og “Ang Dios mobangon.” Si Jehoiakim gisundan sa iyang anak nga si Jehoiachin, nga adunay tulo ka mga ngalan diha sa Kasulatan.

Ang ngalan nga Jehoiachin nagkahulogan og “ang Ginoo magapahamutang ug magapalig-on.” Siya mao ang anak ni Jehoiakim, ug siya nagtimaan sa pag-abot sa ikaduhang manulonda sa tingpamulak sa 1844, ingon nga ang Dios “nagapahamutang ug nagapalig-on” sa bag-o, tinuod, Protestante nga sungay. Ang mensahe sa ikaduhang manulonda gipalig-on pinaagi sa mensahe sa

Tungang Gabii nga Singgit, ug ang Jeconiah ug Coniah nagkahulogan og “ang Dios magapalig-on.” Ang tulo ka mga ngalan, nga ang matag usa may samang kahulogan, nagrepresentar sa pagdugtong sa Tungang Gabii nga Singgit ngadto sa mensahe sa ikaduhang manulonda. Diha sa katapusang pagbubo sa Espiritu Santo sa panahon sa Makusog nga Singgit nga ang usa ka gatus ug kap-atan ug upat ka libo pagatimbrihan. Ang pagtimbre sa usa ka gatus ug kap-atan ug upat ka libo gihulagway pinaagi sa antitipo sa Tungang Gabii nga Singgit sa kalihokang Millerite, ug si Jehoiachin, nga gitawag usab nga Jeconiah ug Coniah, maoy usa ka simbolo sa pagtimbre.

Samtang ako buhi, nagaingon ang Ginoo, bisan pa si Conias nga anak ni Joacim, hari sa Juda, maoy singsing nga patik sa akong too nga kamot, apan lukahon ko gihapon ikaw gikan didto; ug itugyan ko ikaw ngadto sa kamot niadtong nangita sa imong kinabuhi, ug ngadto sa kamot niadtong ang ilang nawong imong gikahadlok, bisan ngadto sa kamot ni Nabucodonosor nga hari sa Babilonia, ug ngadto sa kamot sa mga Caldehanon. Ug isalibay ko ikaw, ug ang imong inahan nga nag-anak kanimo, ngadto sa laing yuta, diin wala kamo matawo; ug didto mangamatay kamo. Apan sa yuta nga ilang gitinguhang balikan, didto dili sila makabalik. Kining tawhana ba nga si Conias usa ka tinamay, nadugmok nga diosdios? usa ba siya ka sudlanan nga walay kahimut-an? ngano man nga sila gisalikway, siya ug ang iyang kaliwat, ug gisalikway ngadto sa yuta nga wala nila hiilhi? O yuta, yuta, yuta, pamati sa pulong sa Ginoo. Jeremias 22:24–29.

Si Jehoiachin, Jeconiah, ug Coniah nagrepresentar sa panahon sa pagpatik, sa dihang ang ikaduhang manulonda gidugtongan sa mensahe sa Singgit sa Tunga-tungang Gabii. Siya nagrepresentar sa panahon sa pagpatik sa mga buang-buang. Ang daotang hari nagrepresentar niadtong mga buang-buang nga birhen sa Laodicea nga, sa panahon sa pagpatik, gitagana sa pagdawat sa marka sa mananap, sanglit sila pagaluwaon sa walay katapusan gikan sa baba sa Ginoo.

Ang singsing nga patik sa too nga kamot sa Dios mao ang Iyang selyo, ug kadtong mga isuka gikan sa baba sa Ginoo sa panahon sa pagpatik sa usa ka gatus ug kap-atan ug upat ka libo gitandi kang Zerubabel, ang tawo nga may tingga nga tuldan sa “pito ka mga panahon” diha sa iyang kamot.

Isulti kang Zorobabel, gobernador sa Juda, nga nagaingon: Uyogon ko ang mga langit ug ang yuta; ug akong pukanon ang trono sa mga gingharian, ug laglagon ko ang kusog sa mga gingharian sa mga nasod; ug akong pukanon ang mga carro ug sila nga nanagkabayo diha niini; ug ang mga kabayo ug ang ilang mga magkakabayo mangapukan, ang matag usa pinaagi sa espada sa iyang igsoon. Niadtong adlaw, nagaingon si Jehova sa mga panon, kuhaon ko ikaw, O Zorobabel, akong alagad, ang anak ni Sealtiel, nagaingon si Jehova, ug himoon ko ikaw nga ingon sa usa ka singsing nga patik; kay pinili ko ikaw, nagaingon si Jehova sa mga panon. Hageo 2:21–23.

Ang “bato nga kapangdolan” nga mao ang “pito ka pilo” mao ang “hulogtimbang” diha sa kamot ni Zerubbabel, ug siya gilarawan ingon nga “singsing nga pantatak” nga gigamit sa Dios sa pagtimri sa usa ka gatus ug kap-atan ug upat ka libo. Ang singsing nga pantatak, o ang “timaan,” ibutang ibabaw niadtong mga “nagapanghupaw ug nagatu-aw” tungod sa mga dulumtanan nga

ginabuhat sa Jerusalem. Ang pagpanghupaw ug pagtu-aw nagpaila sa kasinatian niadtong mga gitimrihan, ug ang pagpangtimaan sa ilang pagpanghupaw ug pagtu-aw mao ang simbolo sa ilang sulodnong tubag ngadto sa tambal sa “pito ka pilo.” Kini mao ang pagsugid sa ilang mga sala ug sa mga sala sa ilang mga amahan. Kini mao ang pag-ila nga sila wala magalakaw uban sa Dios ug nga ang Dios wala magalakaw uban kanila sukad pa sa kapakyasan niadtong Hulyo 18, 2020. Kini mao ang pagsulay nga napakyasan niadtong 1863, sulod sa yugto sa panahon sa dihang ang Philadelphia nagabalhin ngadto sa Laodicea. Kini nagatipo sa yugto sa panahon sa dihang kadtong girepresentahan ni Coniah sa walay kataposan natukod ingon nga mga buang nga ulay nga Laodicean, ug kadtong girepresentahan ni Zerubbabel sa walay kataposan natukod ingon nga mga manggialamon nga ulay nga Philadelphian.

Si Jehoichin gisundan ni Zedekias, ang kataposang hari sa pito ka mga hari. Ingon nga si Manases nagrepresentar sa 1798, ug sa “panahon sa katapusan,” si Zedekias kinahanglan magrepresentar sa Oktubre 22, 1844, sa dihang ang panan-awon “mosulti, ug dili mamakak.” Ang Zedekias maoy usa ka ngalan nga naporma pinaagi sa paghiusa sa duha ka Hebreohanong mga pulong. Ang usa ka pulong mao ang “Jehova,” ug kini gihiusa uban sa pulong nga gihubad diha sa Daniel kapitulo otso, ug bersikulo katorse, ingon nga “hinloan.” Ang Zedekias nagkahulogan sa paghinlo sa templo sa Dios, nga nagsugod niadtong Oktubre 22, 1844.

Ang katapusang pito ka mga hari sa Juda nagrepresentar sa progresibong kasaysayan gikan sa 1798 hangtod sa Oktubre 22, 1844. Si Jehoiakim mao ang simbolo sa Agosto 11, 1840, nga sa baylo nagrepresentar sa Septyembre 11, 2001. Siya usa ka simbolo sa pagpalig-on sa mensahe sa unang manulonda, ug gipaila siya sa unang bersikulo sa Daniel kapitulo uno. Busa, ang kahintang ug konteksto sa Daniel kapitulo uno mao ang pagpalig-on sa mensahe sa unang manulonda, ingon sa girepresentahan diha sa Pinadayag kapitulo napulo. Sa Pinadayag kapitulo napulo mikunsad si Cristo uban ang usa ka gamayng basahon sa Iyang kamot nga gisugo si Juan sa pagkaon niini. Mao kini ang hinungdan nga ang unang pagsulay diha sa basahon ni Daniel may kalabotan sa pagkaon.

Padayonon nato kining mga hilisgutan sa sunod nga artikulo.

Ug siya miingon kanako, Anak sa tawo, pakan-a ang imong tiyan, ug pun-a ang imong mga tinae niining linukot nga akong gihatag kanimo. Unya gikaon ko kini; ug kini diha sa akong baba sama sa dugos tungod sa katam-is. Ezekiel 3:3.